

ping in geslachten, stammen en volkeren geenszins zou uithijven, maar zich op nieuw zou vertoonen, doch nu in volcinden en duurzamen vorm, en zulks wel met een rijkdom die voor alle rijken der natuur, en zoo ook voor de wereld der menschenkin- deren, alles overtreffen zou, wat in deze be- deeling zelfs in het oorspronkelijke Paradijs aanschouwd was.

Dr. A. K.

„Om den Heere na te wandelen“.

De koning nu stond aan den pilaar, en maakte een verbond voor des Heeren aangezicht, om den Heere na te wandelen, en zijne geboden, en zijne ge- teugenis, en zijne inzettingen met ganser harte en met ganser ziele te houden, be- vestigende de woorden des verbonds, die in dit boek geschre- ven zijn. En het gansche volk stond in dit verbond.

2 Kon. XXIII : 3.

„Het nawandelen des Heeren“, is 't beeld ontleend aan de kinderen, die door een hun onbekende straat trekkend, niet zelf hun weg bepalen, maar achter hun vader, die voorgaat, volgen, om, saam, met hem, veilig en behouden de plaats hunner bestemming aan te komen. Deze beeldspraak vindt thans weinig toepas- sing meer. Immers zelfs de jongere kinderen kennen zelden den weg, dien ze te volgen hebben, en gevoelen aan leiding geen behoefte meer. Doch heel anders was het in de dagen van Josia. De kinderen moesten toen de jongeren voorgaan op den weg, dien ze te gaan hadden. En zoo was het volstrekt niet alleen in Josia's dagen. In de Middeleeuwen duurde gelijke toestand zelfs in Europa voort. Steeds had men behoefte aan een gids en leidman die vooring, en, van plaats tot plaats trekkend, had men, althans in het vreemde land, steeds behoefte aan een kenner van den weg, die meeding en vooring. Op allen weg kon onraad en gevaar dreigen, men kon verdoelen en het rechte pad verlaten. En dan alleen wandelde men stil en rustig van plaats tot plaats, zoo men wist een gids bij zich te hebben, die den weg kende, waar we heen moesten, en die ons veilig en zeker op den weg geleidde.

De gedachte hiervan nu past de Schrift ook op ons gaan langs den levensweg toe, en op dien levensweg is het dan de Heere die ons voorgaat en veilig geleidt, terwijl wij dan achter onzen God aanwandelen, en zoo 't doel bereiken van onzen gang door het leven. De rijke indrukking hiervan is, dat we niet anders hebben te doen, dan den Heere na te wandelen. Hij gaat ons dan voor en Zijn schreden wijzen ons dan den weg aan, waarop we volgen zullen. Zóó echter, dat we op den weg zelf nauwelijks letten of merken, maar eeniglijk met het zielsog staren op den Heere die ons voorgaat, om aldus veilig den eindpaal te bereiken, waar ons pad heen moet leiden.

Sterk sprekend is hier vooral dat *wandelen*. In wandelen ligt het denkbeeld van rust en kalme. Wie er zoo aan toe is, dat hij niet loopt of draaft, maar wandelen mag, gaat rustig van schrede tot schrede voort, geniet van 't schoon der natuur waardoor hij zich heenbeweegt, en voelt zijn gewaarwordingen en gedachten stil en rustig onder het wandelen in zich voortwerken.

Wandelen met den Heere onzen God drukt alzoo uit, dat we in volledig vertrouwen op onzen Herder en Leidman afgaan, op Hem onze gedachten richten, en alle zorg voor het kiezen van den juiste weg, en zoo ook voor het zijwaarts afslaan van den weg, waar afgeslagen moet worden, geheel aan onzen Leidman en Gids overlaten, zelve daar nauwelijks op denken, en zelfs bij het doorsnijden van de gevaarlijkste keerpunten van den weg, geen oogenblik van angst of zorg kennen, omdat we in volkomen ver- trouwen op onzen Leidman afgaan. Bij berg- tochten doorleest de bergstijger nu nog gelijke gewaarwordingen. Hij gaat dan niet alleen, maar neemt een gids met zich en in dien gids stelt hij zoo volledig vertrouwen, dat hij de gevaar- lijke punten geheel veilig doorkomt, zonder ook maar een zweem van bezorgdheid in zich te voelen opkomen. Zoo wordt 't dan op die bergen een *wandelen* in stille genieting en de gids bant alle zorg uit 't hart.

En juist zóó nu is 't ook op ons levenspad. Ook op dit levenspad ontsluiten zich op elk punt schier doolwegen, die ons oorzak van jammer konden worden. Immers God de Heere alleen kent ook voor ons persoonlijk leven het juiste pad, dat we te bewandelen hebben. En zij 't al, dat ouders en vrienden en eigen onderzoek ons hierbij ten deele hulpe kunnen bieden, in dieper zin genomen, is toch de keuze waarvoor het leven ons telkens plaatst, in haar verstrekkende gevolgen alleen Gode bekend, en kan er van een stil en rustig *voortwandelen* alleen sprake voor ons zijn, indien we *wandelen* mogen onder de leiding van onzen God.

meente, wijst Scheppings- is eerst ge- het schoonste elijk huwelijk de Apostel, uweijk groot de verhou- sente. Reeds vrouw en in or het huwe- is een beeld verbinding, e verhouding teet het, dat w, gelijk ook teente. men nu kan gelijkwaardig de gemeente het niet in at ook toen t hoofd van et ook niet Hij heeft in eenmeente ons isschen man

ontkennen, en vrouw, en gelijkenis en van God, den worden jossing van Hem is geen erfgenaam gods vrucht overtroffen. e schijnt ons dsche leven geen geval positie, dat ert tusschen gevolg van Scheppings- kelijk gebied oet worden, Apostel in- ouwen in de. is haar niet olen onder- e nog steeds gelden. Vol- A. Kuyper. : Zoolang ulti 't soort- e stand, en dat de man t de vrouw t zijn. (Zie trus 3 : 1). lerschied in de ambien. ouderling) ele mag ze t optreden h voor de al derhalve t kerkelijk echen man n stand, en verschil in te van het

heeft Dr. enkele aan- gerochtma- ar over de een broe- omdat zij van Matth. en, schreef r alle din- ndelen, en en, pas dan zeggen en. Zulks er en vrij

gen in het ekommen en een geheel th. 18. In ndien uw le', sprake n persoon s zonde of norde uite- niet ge- moet on- ons gege- el anders, de zuiver- eft, want a terstond

weede ar- taak niet en. Mag tagt, open- ijt voor- b. 18 ver- gen waar- dat men eling zulk kan wijzen g terug te hier door n schrijver jift, men opkomen th. 18 be- ernstig en

ebben dit optreden, gemeente tegen op, ne aan te wachuwen. Dat ze articulerio uit niets. oogenblik

geaard publiek te schrijven tegen degenen, die naar hun overtuiging van de waarheid Gods afweken. Als trouwe wachters op Sions muren hebben ze terstond getuigd, als er gevaar voor de gemeente dreigde. Denk u ook in, tot wat dwaze gevolgen de door Dr. Smit gestelde regel leiden zou. Ge krijgt als redacteur een boek ter recensie. Ge hebt bedenkingen tegen hetgeen in dat boek gezegd wordt. Maar ge moogt er niet publiek over schrijven, zonder eerst naar den regel van Mattheus 18 gehandeld te hebben. Ge moet eerst den schrijver persoonlijk vermanen. Als dat niet helpt, twee getuigen met u nemen; waaruit volgt, dat ge hem met twee broeders persoonlijk moet gaan bezoeken, want per brief gaat dat niet. En eerst als dit alles niet helpt, moogt ge publiek gaan waarschuwen.

Er is ook reeds in een vroegere kwestie, waar het evenzeer om een boek ging, dezelfde dwaze stelling verkondigd. Het is daarom goed, dat het eens klaar en duidelijk wordt uitgesproken, dat het beroep op Matt. 18 in dergelijke gevallen niet opgaat. De publieke zaak moet publiek behandeld worden. En wie in het publiek behandeld wordt, moet, wanneer hij dwaalt, ook publiek worden terecht gewezen. Matth. 18 geldt voor het private, maar niet voor het publieke leven.

Het jubileum van Ds. Landwehr.

Bij het vijf en twintig jarig ambtsjubileum van Ds. Landwehr als Dienaar des Woords te Rotterdam wenscht ook onze redactie den jubilaris haar hartelijken gelukwensch te brengen.

Het is een predikant zelden gegeven vijf en twintig jaar lang dezelfde gemeente te bearbeiten en dat te doen met zulk een toewijding en met zoo onverwachte kracht, dat zijn arbeid nog evenzeer gewaardeerd wordt, als toen hij aan deze gemeente zich verbond.

Ds. Landwehr heeft dit in de eerste plaats daaraan te danken, dat hij op zoo uitnemende wijze de kunst verstaat om den rijken schat van het Woord tot de gemeente te brengen in een vorm, die steeds frisch en nieuw blijft. Hij is echter meer dan prediker, want wie hem gadesloeg in kerkelijke vergaderingen, ook op Synodes, weet, dat de gave der regering hem in ruime mate geschenken is. Er gaat kracht van zijn leiding uit, en hij weet wat hij wil.

Bovenal verdient het waardeering, dat een predikant, die zoo drukken werkkring heeft, nog tijd kon vinden om ook op het gebied van de pers zoo menig pakkend artikel te geven en op het gebied der Kerkhistorie een zoo degelijk handboek te bewerken, dat in een dringende behoefte voortgaat.

Van harte hopen we, dat God de Heere Ds. Landwehr nog